

Maria Antònia Juan i Nebot

En Joan Domènech i Moner

Vaig conèixer en Joan cap a l'any 1988, aleshores jo estava fent un treball de recerca de les danses tradicionals vives a Catalunya, i per aquest motiu em vaig interessar pel Ball de Plaça de Lloret de Mar. Aquell mateix any, el 24 de juliol, vaig presenciar per primera vegada el Ball de Plaça i en Joan Domènech, aleshores Obrer Major de l'Obreria de Santa Cristina, em va fer conèixer no només la dansa sinó tot el seu significat i l'entorn humà que la feia possible.

Més enllà de la música, la coreografia o el vestuari, una dansa es fa tradicional per la funció social que, sostingudament en el temps, manté per al seu poble. En aquell moment em va sobtar que, precisament a Lloret, paradigma de ciutat turística destacada de la costa catalana, en plena temporada turística, el poble celebrés la seva festa en un entorn íntim, familiar i en un espai obert, tan concorregut, cèntric i prop del mar. Voluntat de preservar la pròpia identitat. Tot això, sense comentar-li directament, és el que em va transmetre en Joan.

Del Ball de Plaça de Lloret en vaig parlar en algun seminari d'etnomusicologia i congrés de cultura o de dansa tradicional, tinc per costum d'informar i retornar-ho al poble quan he parlat d'una dansa concreta, i també en vaig informar a en Joan en el seu moment. Potser és per aquest motiu que em va demanar que col·laborés en el seu llibre *El Ball de Plaça i l'Obreria de Santa Cristina de Lloret de Mar*, publicat l'any 2006, cosa que va significar per mi un gran honor.

Quan va ser diputat a la Diputació de Girona també vam coincidir, per temes de danses, a la comarca del Ripollès.

El que conservo i m'arribava sempre puntualment era la seva felicitació del Nadal, amb un poema on sempre es projectava les seves vivències i inquietuds del moment.

Gràcies Joan!